27/01/2021

Μηνύματα και διδάγματα αισιοδοξίας από την πανδημία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καρπενησίου

Του Αναστασίου Χαρμαντά – Σύμβουλου οικογένειας

Αποχαιρετήσαμε μια χρονιά στην οποία βιώσαμε και συνεχίζουμε να βιώνουμε την τραγωδία της πανδημίας ,που έφερε στα όρια της απόγνωσης ,ολόκληρο τον πλανήτη. Ας αναρωτηθούμε όμως : Αντλήσαμε, από την τραγωδία αυτή ,διδάγματα τα οποία αξιολογήσαμε σωστά και θα τα παραδώσουμε , με το παράδειγμά μας , στα παιδιά μας ,ώστε να εξελιχθούν ομαλά και να τα προστατεύσουμε από τις «μπόρες», «τους τυφώνες» και τις «καταιγίδες» που τυχόν τους επιφυλάσσει η ζωή;

Πιστεύω ότι διδαχτήκαμε να είμαστε αληθινοί άνθρωποι , να καταλαβαίνουμε, να νιώθουμε ,να πονάμε, να βοηθάμε, να αγαπάμε και να προσφέρουμε. Ετσι θέλουμε να είναι τα παιδιά μας. Μάθαμε ότι ,οι δυσκολίες της ζωής μας ,αν δεν μας οδηγήσουν στην απόγνωση, αλλά στη γνώση ,την αυτοκριτική και την αυτογνωσία

, μας βοηθούν, συνήθως, να προσεγγίσουμε την ευτυχία και αυτό οφείλουμε να το εκτιμούμε. Οι δυσκολίες και αποτυχίες ,μας κάνουν πιο δυνατούς και πιο αποφασιστικούς. Ένας σοφός έλεγε: Ευχαριστώ την αποτυχία που με οδήγησε στην επιτυχία και την ευτυχία. Το ταξίδι για την επιτυχία και την ευτυχία μπορεί να ξεκινά και από την αποτυχία. Αγκαλιάζοντας τη δυσκολία, αποδεχόμαστε την αποτυχία. Αν υποκρινόμαστε πως οι αποτυχίες μας δεν υπάρχουν, δεν θα διδαχτούμε από τα λάθη μας . Είναι λοιπόν ,βασική παράλειψη της εκπαίδευσης ,ότι δεν διδάσκουμε τα παιδιά μας, πώς να διαχειρίζονται τις δυσκολίες και την αποτυχία .Οι δυσκολίες και αποτυχίες είναι εμπειρίες ζωής. Το παιδί μαθαίνει με τη δοκιμή και την πλάνη . «Οι πιο αποτυχημένοι της ζωής είναι άνθρωποι που δεν συνειδητοποίησαν πόσο κοντά ήταν στην επιτυχία όταν τα παράτησαν.»(Τόμας ΄Εντισον)

Διδαχτήκαμε επίσης πώς να αγαπάμε. Αναρωτηθείτε, αγαπητοί μου . Ξέρετε να αγαπάτε; Ακόμη και αν αναγκαστήκαμε να αγαπάμε από μακριά, από απόσταση, ας αγαπάμε αληθινά με όλη τη δύναμη της καρδιάς και της ψυχής μας. Μάθαμε να δίνουμε αξία ,σε φράσεις τρυφερότητας και στοργής, που νιώθουμε για τα παιδιά μας όπως: «Είσαι το πιο πολύτιμο δώρο που μου έκανε ο Θεός», «καρδιά μου», «ψυχή μου». Πόση δύναμη παίρνουν τα παιδιά αλλά και όλοι μας, όταν ακούμε από τους άλλους εκφράσεις αληθινής αγάπης . Συνειδητοποιήσαμε την αξία που έχει μια αγκαλιά ,(το μεγαλείο της έμπρακτης έκφρασης αγάπης) ,ένα χαμόγελο , ένας περίπατος στο πάρκο. Μάθαμε ότι η ευτυχία κρύβεται ακόμη και στα απλά πράγματα της ζωής ,εκεί που δεν το περιμένει κανείς. Διδαχτήκαμε να είμαστε αισιόδοξοι και ότι , πίσω από καθετί που συμβαίνει, υπάρχει και κάτι θετικό, κι αν δεν υπάρχει το δημιουργούμε εμείς. Μάθαμε ότι, όλες οι δυσκολίες κάποια στιγμή , θα τελειώσουν και θα βγούμε και πάλι έξω, χωρίς μάσκες, νικητές. Διδαχτήκαμε το σημαντικότερο όλων, την ευγνωμοσύνη στο Θεό. Ευγνωμοσύνη γιατί ζούμε, αναπνέουμε, αντικρίζουμε το φως. Καταγράψαμε έντονα μέσα μας, την αξία της ζωής της οικογένειάς μας, των παιδιών μας, των γονιών μας. Ότι η πραγματική αξία της ζωής είναι η ίδια η ζωή . .Ζούμε , κι αυτό είναι το πιο σημαντικό. Υπάρχει σπουδαιότερο συναίσθημα από αυτό;

Να χαιρόμαστε, μέσα σε ένα ευχάριστο οικογενειακό περιβάλλον ,το δώρο της ζωής και το χαμόγελο του παιδιού μας, με το οποίο μας διαβεβαιώνει, ότι νιώθει ευτυχισμένο από την αγάπη και τη φροντίδα μας: Αυτό αξίζει περισσότερο από όλα τα πλούτη , τις δόξες και τις τιμές του κόσμου. Αποτελεί την αυτοπραγμάτωση που επιζητούμε ως γονείς. Συνειδητοποιήσαμε, επίσης, ότι αληθινή ευτυχία ,είναι να έχουμε αδελφούς και φίλους , με τους οποίους μπορούμε να κουβεντιάσουμε, να γελάσουμε ,να κλάψουμε , να χαρούμε, να τραγουδήσουμε και να χορέψουμε. Να έχουμε κοντά μας, όλους αυτούς που αγαπάμε και μας αγαπούν. Να ακούμε τις

καρδιές μας . Μάθαμε ,επίσης, ότι δεν υπάρχει δρόμος για την ευτυχία. Η ευτυχία είναι ο δρόμος. (Γουαίην Ντύερ) Η ευτυχία , η ασφάλεια , η αγάπη είναι μέσα μας .Αντί να τα αναζητούμε έξω από μας, σπαταλώντας τη ζωή μας, οφείλουμε να τα αντλούμε από μέσα μας και να τα εφαρμόζουμε στο καθημερινό παιχνίδι της ζωής. Αν αναζητούμε από τους άλλους την ευτυχία, μοιάζουμε με εκείνον που ψάχνει να βρει το κλειδί του σπιτιού του κάτω από τη φωτισμένη κολόνα του δρόμου ,ενώ ξέρει ότι το έχασε στο δωμάτιο του σπιτιού του που δεν έχει φωτισμό . Να διδάξουμε βέβαια, παράλληλα τα παιδιά μας, να μάθουν να αναλαμβάνουν την απόλυτη και προσωπική ευθύνη για την εσωτερική τους ανάπτυξη. ΄Ετσι θα γίνουν αυτόνομοι και ελεύθεροι ενήλικες . Η αναγκαστική μοναξιά , επίσης, μας δίδαξε, πόσο μεγάλο λάθος κάνουμε, που αποθεώνουμε τον εγωισμό , λειτουργούμε με ναρκισσισμό και αγνοούμε το κοινωνικό μας περιβάλλον και τους συνανθρώπους μας.

Θεωρώ ότι , πέρα από το εμβόλιο για τον ιό ,πιο αποτελεσματικός εμβολιασμός μας είναι αυτός, ο οποίος θα μας προστατεύσει από τον κίνδυνο του εγωισμού και της ματαιοδοξίας μας ,που δεν μας αφήνουν εμάς και τα παιδιά μας, να χαιρόμαστε τη ζωή, ως το θαύμα της ύπαρξής μας. Τέλος πήραμε το μήνυμα ότι , οφείλουμε , ως γονείς ,παράλληλα με την εξασφάλιση, τροφής , καλής εκπαίδευσης και στέρεων ηθικών αρχών και αξιών ,να (ανοσοποιήσουμε) τα παιδιά μας από την επιδημία της βίας ,που μολύνει τη νεανική κουλτούρα ,να τους ενσταλάξουμε την απαραίτητη αυτοεκτίμηση, για να αποφύγουν τις ουσίες , την κατάχρηση του αλκοόλ, την κατάθλιψη και τις αυτοκαταστροφικές συμπεριφορές. Δεν πρέπει όμως, αγαπητοί μου , να έχουμε, ψευδαισθήσεις .Η οικογένεια κυρίως , όπως μας πληροφορεί η έρευνα, έχει μεγάλο μερίδιο ευθύνης, για τις αντικοινωνικές ,παρεκκλίνουσες συμπεριφορές των νέων . Η οικογενειακή βία ,η κακοποίηση, η συναισθηματική απουσία των γονέων , η παραμέληση, η φτώχεια είναι μερικές από τις αιτίες. Μην μας εκπλήσσει , η επιθετικότητα, η εκδικητικότητα ,το μίσος που εκφράζει ,στις μέρες μας, μια μικρή ,ευτυχώς, μερίδα των νέων μας, των εφήβων , που σοκάρουν.

Είναι απαραίτητο να τονίσουμε ,για μια ακόμη φορά, ότι η συντριπτική πλειοψηφία των νέων της πατρίδας μας, είναι οι καλύτεροι νέοι του κόσμου. Οι ΄Ελληνες ,το έχω ειπεί και άλλη φορά , όταν γίνουν γονείς ,αφοσιώνονται στα παιδιά τους μέχρι τα βαθιά γεράματα. Ελάχιστοι λαοί του πλανήτη ,μπορούν να υπερηφανευτούν για ένα παρόμοιο μεγαλείο αγάπης και θυσίας για τα παιδιά τους, όπως οι ΄Ελληνες γονείς. Θα πρέπει όμως, να σκύψουμε με ενδιαφέρον στις οικογενειακές και κοινωνικές πηγές, που τροφοδοτούν την επιθετικότητα και την κάθε είδους βία και βιασμών. Εγκλήματα, που τις περισσότερες φορές, είναι αθέατα, γιατί τα θύματα φοβούνται το στιγματισμό ενώπιον ακροατηρίων , σε μια φαλλοκρατική κοινωνία

όπου κυριαρχεί ο σεξισμός και διαπράττονται ακόμη και από πρόσωπα υπεράνω πάσης υποψίας . Για αυτό, είναι απαραίτητο να φροντίσουμε ώστε ,να δημιουργήσουμε προϋποθέσεις ευτυχέστερων γάμων και οικογενειών , που είναι φυτώρια ψυχικά υγιών ατόμων ..Το σχολείο από την άλλη μεριά , είναι ανάγκη, να απεγκλωβιστεί από μία Ακαδημαϊκή ψευδαίσθηση, τη μονόπλευρη καλλιέργεια των γνώσεων και να αφιερώσει χρόνο, στην καλλιέργεια της συναισθηματικής νοημοσύνης των παιδιών . Η συναισθηματική αγωγή ,προετοιμάζει υγιέστερους και ευτυχισμένους ενήλικες, αλλά και άριστους αγωνιστές της ζωής. Εύλογα όμως ,θα αναρωτηθεί κανείς. Δεν τα γνωρίζαμε όλα αυτά και χρειάστηκε να μας τα διδάξει η πανδημία;

Όλα αυτά τα γνωρίζουμε. Πρέπει όμως ,να τονίσουμε, αγαπητοί μου, μία πραγματική αλήθεια. Το μεγαλύτερο πρόβλημα, που αντιμετωπίζουν πολλοί σύγχρονοι γονείς, είναι ότι δεν κάνουν, αυτό που γνωρίζουν, ότι είναι σωστό, να κάνουν για τα παιδιά τους, τα οποία αναμφισβήτητα τα αγαπούν. Οι ίδιοι οι γονείς παραπονούνται και ζητούν βοήθεια για αυτή την αδυναμία τους. Λένε ,συνήθως με αγωνία : «ξέρω τι πρέπει να κάνω για τα παιδιά μου, αλλά πολλές φορές δεν το κάνω». Για παράδειγμα : Γνωρίζουν οι γονείς ότι είναι αντιπαιδαγωγικό να είναι αυταρχικοί, υπερπροστατευτικοί , να υποτιμούν τα συναισθήματα των παιδιών, να είναι ασυνεπείς, να μην βάζουν όρια ,να οδηγούνται σε συζυγικές συγκρούσεις και μάλιστα με αυτόπτες μάρτυρες τα παιδιά. Πολλά ακόμη παραδείγματα, μπορούμε να αναφέρουμε, σχετικά με παρόμοιες συμπεριφορές των γονέων . ΄Εχουμε λοιπόν , κατανοήσει την πραγματική έννοια της προσφοράς στα παιδιά μας και στους άλλους, ώστε τα μηνύματα και τα διδάγματα , να έχουν ουσιαστικό και πραγματικό νόημα ;Να κάνουμε δηλαδή ,αυτό που ξέρουμε και είναι σωστό να κάνουμε στα παιδιά μας ;

Αγαπάμε τα παιδιά μας και επιθυμούμε να τους δώσουμε τη ζεστασιά , την αγκαλιά μας και ό,τι πολυτιμότερο έχουμε μέσα μας όπως: την κατανόηση, τη στοργή μας ,τη χαρούμενη διάθεσή μας ,τη γνώση μας και γενικά , συμπυκνώνοντας όλα αυτά, σε μία και μοναδική έννοια, να δώσουμε την αγάπη μας ; Μήπως όμως, η προσφορά μας συνδέεται με την προσδοκία της ανταπόδοσης; Προσφέρουμε δηλαδή, για να μας προσφέρουν; την αγάπη τους ,την φροντίδα τους, ή να μας γηροκομήσουν ; Αυτό , σύμφωνα με την ψυχολογία ,είναι ενοχές , είναι εξάρτηση. Δεν προσφέρουμε στα παιδιά μας , για να μας ανταποδώσουν την προσφορά . Δίνω στο ζητιάνο . Μήπως με διακατέχει η σκέψη ότι, επειδή είμαι καλός άνθρωπος, θα με ανταμείψει ο Θεός ;Δεν είναι όμως αυτή η σημασία του πλησίον ,στην παραβολή του καλού Σαμαρείτη. Μας διδάσκει η παραβολή να νιώσουμε μια πληρότητα αγάπης και ευγνωμοσύνης και το υπερχείλισμα της ευγνωμοσύνης, να γίνει πλούτος προσφοράς για όλους; Αυτή είναι η δημιουργική

αγάπη. Είναι μοιρασμένη αγάπη .«Σου δίνω με την προϋπόθεση να το εκτιμήσεις , όχι για να μου το δώσεις σε μένα πίσω , αλλά για να γίνεις δότης προς τη ζωή , προς τους άλλους, στα παιδιά σου , στα δικά σου έξω» « Εγώ πρέπει, λέει ο Κύριος, να σε ευγνωμονώ, ανταποδίδοντας στη ζωή, τη χαρά και την ευγνωμοσύνη που μου πρόσφερες» (Βασιλειάδης Γρηγ.Δρ Ψυχολογίας).

Ήρθε λοιπόν, η νέα χρονιά, πλούσια σε προσδοκίες και όνειρα. Στο χέρι μας είναι να τη ζήσουμε με διαφορετικά μάτια αυτή την φορά. Μια ζωή στο βασίλειο του (πώς νιώθω). Εκεί όπου η ανταμοιβή είναι μια ευτυχισμένη και ευλογημένη ζωή, ανεξάρτητα από τις αναποδιές και τις δυσκολίες. Γιατί ξέρουμε ,να αγωνιζόμαστε, να εκτιμούμε ,να κατανοούμε ,να αγαπάμε. να ευγνωμονούμε σωστά. Με αυτή την προϋπόθεση λοιπόν, αγαπητοί γονείς , τα μηνύματα και τα διδάγματα του παρελθόντος όπως και της πανδημίας , θα έχουν ουσιαστικό περιεχόμενο και θα βοηθήσουν εμάς και τα παιδιά μας, να αναπαράγουμε την πραγματική ,την ανυστερόβουλη αγάπη, για μια ανθρώπινη κοινωνία και για ένα ειρηνικό κόσμο . Να εκφράσουμε έμπρακτα, τη στοργή και την αληθινή αγάπη ,που νιώθουμε όλοι οι γονείς για τα παιδιά μας ,χωρίς προϋποθέσεις ,εκπτώσεις και όρους . Κανείς δεν θα νιώθει ότι είναι φτωχός, όταν τον αγαπούν ,όχι ως ανταπόδοση της δικής του αγάπης, ούτε ενοχικά, αλλά ως αποτέλεσμα δημιουργικής αντίληψης της ζωής και εσωτερικής πληρότητας των άλλων. Η αγάπη είναι το θαύμα της ψυχής (΄Αγιος Αυγουστίνος). Η αγνή, έμπρακτη αγάπη, όπως μας τη δίδαξε ο αιώνιος δάσκαλος της αλήθειας και της αγάπης ,ο Χριστός .

Ας μας βοηθήσουν, λοιπόν ,τα διδάγματα των δυσκολιών της ζωής ,για να επιτύχουμε την εξυγίανση της κακοποιημένης αγάπης . Τα παιδιά μας, δεν θα μας θυμούνται για όσα τα μάθαμε , αλλά για τον τρόπο που, έμπρακτα, τα διδάξαμε ,να αισθάνονται . Ας έχουμε ,καθημερινά ,στη σκέψη μας τις αισιόδοξες λέξεις: Πλησιάζει ο καιρός, όπου όλα θα γίνουν όπως πρώτα. Ευτυχισμένη και ευλογημένη χρονιά !

Το κείμενο δημοσιεύεται στην ιστοδελίδα της Ι. Μητρόπολης Καρπενησίου